

архимандрит Андреј (Конанос)

ПОСТАНИ ЧОВЕК ДА БИ СЕ ПРЕОБРАТИО У БОГОЧОВЕКА

Човек нам помаже да се приближимо Богу, он је мост. Али не можеш вечно стајати на мосту, мост не може бити животни циљ. Ти идеш и ја те држим за руку да се ти не би спотакао, да не би изгубио равнотежу и пао. Али, колико то може да потраје? Колико дуго је потребно да те ја држим за руку, да би ти могао ићи? Твој главни задатак је да научиш да ходаш сам. Ти ћеш. И када успеш у томе, ти ћеш се обрадовати. И након тога ја те нећу заборавити, зато што ћеш ме ти још више волети. Ти ћеш схватити да наши односи нису узајамна зависност, као кад људи једни друге «гуше» сопственим егоизмом, везујући их за себе. Једноставно, ти си уз моју помоћ пронашао Бога.

Али, уколико сам ја теби показао на Њега, а ти се концентришеш искључиво на мој прст, онда почињеш мислити: «Какав диван прст има попа! Како ми је предивно показао на Бога!» Да, али уколико ти не поћеш на ту страну на коју ти прст показује, на крају ћеш пољубити путоказ са натписом «Рај». Но, ми треба да дођемо до Раја. Самостално.

Људи често очекују од духовника готова решења и јасне смернице које треба да следе. А такви односи су незрели. То је детиња психологија. У извесној фази [духовног развоја] то се и може разумети, али ту фазу је неопходно проћи као један сегмент свог духовног пута. Не може се вечно детињити. До када дете може питати учитеља: «Је ли истина да су два и два четири?» У

шестом разреду не постављају таква питања! Размисли и сам одговори [на своје питање], ти можеш!

И то је снага, то је увереност, а не егоизам. То је оно што је апостол Павле имао на уму, говорећи: «Све могу у Христу који ми моћ даје» (Фил 4, 13). Ако ми не осећамо ту свемоћ коју носи у себи божанствена благодат, која живи у нама, онда ћемо и стално запиткивати: «Како овде да поступим? А тамо? Шта Бог хоће од мене?» Тако је немогуће чути глас Божији.

Такви људи су научили да се Богу обраћају чисто формално. Они сами не разумеју зашто тако поступају, или пак говоре: «Тако су ме учили. Тако су ми говорили.» Да ли Господ то хоће од нас? Просто понављање, имитацију, лишено било какве животне силе и свежине? Је ли то љубав? Сећам се како ми је једна жена причала како се радовала када јој је дете било мало. Радила је са њим све што је хтела: водила га је у цркву, слала га на исповест, на духовне разговоре и ходочашћа, дечак је био помоћник у олтару... Ја сам ју је упитао:

- А сада?

- Сада нема више ништа од тога, све је одбацио!

Ја сам јој рекао:

- Твоје дете је то онда радило тако зато што си ти тако хтела. Али ти ниси усадила у његово малено срце љубав према Богу. Уместо тога, ти си све време сину серверала готова решења и ниси му давала прилику да сам размисли, да ризикује и да се опеце.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

ирей. Максим Исјоведник, св. Максим Грк

св. муч. Неофит, св. муч. Аџија

Лк. 18, 35 - 43, зч. 93; Лк. 12, 8 - 12, зч. 64

1Тим. 1, 15 - 17, зач. 280; Јевр. 11, 33 . 12, 2, зч. 330.

протојереј Александар Шаргунов ЈЕВАНЂЕЉЕ О ЈЕРИХОНСКОМ СЛЕПЦУ

Последња етапа на путу ка Крсним страдањима Господа у Јерусалиму, био је Јерихон. У овом кратком јеванђелском казивању представљена су нам два догађаја, која су повезана један са другим. У првом се описује препрека коју за онога ко иде ка Христу представља гомила народа, а у другом – спасење, које Христос објављује слепоме, чинећи чудо које небеском светлошћу свима осветљава Његов пут ка Јерусалиму.

Христос чини чудо над слепим, који је уз то био сиромаш, који је просио милостињу. Опет видимо како је Његова исцелитељна сила усмерена искључиво на несретног човека.

Овоме слепцу, тешко је да дође до Христа. Он седи крај пута, окован својим слепилом. За разлику од осталих, лишен је свега осим могућности да чује како се маса креће. У почетку, могло би се рећи да му ова маса народа иде у прилог. Захваљујући њој, он

је сазнао о приближавању Бога. Ови га људи обавештавају да се приближава Исус из Назарета – овај тако познати Чудотворац, Кога је, како изгледа, све могуће. Господ је био на путу у Јерусалим, на празник Пасхе и мноштво се народа тискало око Њега, бојећи се да им не промакне макар и једна реч од онога што је говорио. Овај је слепец и раније слушао да по путевима Палестине ходи неко и проповеда о покајању и о томе да се приближило Царство Небеско и чини дивна чудеса. Седео је и напегнуто ослушкивао, размишљајући о сопственој судбини, неће ли се и овде појавити чудесни Путник. И сада, када је шум гомиле био око њега, одједном је схватио да још мало и овај ће се Човек удаљити, да се већ удаљава и да више никада неће имати могућност да Га сретне. Заувек ће остати да седи у овој, без зрака светлости, најкрајњој тами. И он је завапио: „Исусе, сине Давидов, помилуј ме!“, као

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

што дављеник зове: „Упомоћ!“ Сви су покушали да га натерају да ућути, јер због вапаја нису могли да чују шта Исус говори. Али овог човека није било могуће ућутати, то је био готово животињски крик, вапај изразитог, какво само човек може имати, очајања.

М и би требали бити учесници жртве закланог Јагњета што че- шће можемо и док год смо слободни да то чинимо, стога што је Свето Причешће огромна помоћ вјернику која му помаже да се бори са гријехом. Такође ми требамо приступити овој божанској тајни у духу гриже савјести, сломљеног срца и доброг осјећаја за наше гријехе. Велика је милост Бога Који благоизволи да би ушао у нас; не гнушајући се мноштва наших гријеха. Без обзира на то, због Његове бескрајне љубави и наклоности ми смо посвећени и на тај начин смо се удостојили да будемо дјеца Његова и насљедници Његовог Царства. Стога, припремимо се чистом савјешћу како би утврдили наша чула и у чедности хајде да заједно са светим апостолима одемо на Тајну Вечеру и будемо са нашим слатким Исусом, како би Он бора- вио са нама у вјекове вјекова.

сџарац, Јефрем Аризонски

Не можемо, а да се не сетимо, да су и Христови ученици бранили да се деца доводе Христу. Да ли они и овог часа припадају овој маси народа? Што се слепца тиче, он узвикује све гласније, из петних жила. Његова молба, усмерена ка Сину Давидовом, као ономе који врши царску службу, изражава његову веру у Месију, који и њему, као што је и раније другима, може дати исцељење. Ови све учесталији и све силнији вапаји слепога су били неопходни, да би се на крају могао приближити Христу.

Овај је човек био одлучан да види, уколико се то уопште може рећи о слепоме, Христа, да се сретне лицем у лице са Његовом светлошћу, и ништа га у томе ни-

је могло спречити, немогуће га је било задржати. Не постоји ништа тамније од очајања. У њему је тама свих грехова, заједно узетих и вечна погибао човека. Али када из дубине овог очајања, из свести о овој погибљи, свим својим бићем завапимо Господу, испуњавајући се одлучности да се

пробијемо ка светлости, Господ чује крик наше душе и спашава нас.

Други део приче се састоји из свима нама познатог једноставног кратког разговора. На Христово питање, „Шта желиш?“, слепи одговара: „Господе, да прогледам“, Учитељ изговара само једну реч: „Прогледај“. Он тајну овог исцељења облачи у оне исте речи којима је обзнанио исцељење крвоточивој грешници, прокаженом самарјанину и свима којима је икада указао милост. Одједном схватамо да спасење о коме је реч превазилази просто физичко исцељење. Више од тога, настаје сасвим неочекивана ситуација.

Народ који је до тада предста-

вљао гомилу, која га није постала ка Христу, сада, како је речено у Јеванђељу, види да је слепи вером задобио вид. И док човек који је прогледао благодари Богу (Бог у Христу, у посланом од Њега Јединородном Сину, је и учи- нио ово чудо), народ узноси хвалу Богу. Маса постаје народ и народ Божији. Не радује се свака реч Јеванђеља само ради исцељења и спасења једног човека. Још је дивније и још већу радост изазива то што необликована маса људи постаје народ Божији.

Зар то није чудо? Зар је Господ престао да чини чуда? Ту, око Цркве, где је Христос, народ се свагда тиска, и многи који су у тугама и невољама, надају се да добију скору помоћ. Ови људи који су на неки начин слепи, и сами се протежу ка светлости. Али како се дешава да, сједињујући се уједно, као да свако придо- дајући своју непросветљену таму таму другога, они постају слепа гомила, која не дозвољава да Христу приђе онај који јако стреми да Му приђе, чак из још већег мрака? Притом не мислимо на ону гомилу која је спремна да руши све пред собом, па чак и цркве. Мислимо на другачију гомилу, која као да тражи да приђе Христу, да га се дотакне. Али чак и ова гомила народа, која данас узвикује „Осана“, а сутра „Распни Га!“ може да за нас буде препрека на путу ка Господу. На који начин? Жељом да све лако- мислено потчине установљеним правилима, као што се десило у случају јерихонског слепца, или скептичним подсмехом, као што ће се догодити са Закхејем. Види-

мо да човек ниског раста из масе народа не може видети Христа. Самим фактом свог постојања маса може бити препрека, а да не говоримо о томе да она може и промишљено да смета.

Најгоре је од свега када сами људи из Цркве, попут оних који још нису просвећени Духом Светим, делују заједно са овом масом, при чему (то чине) под изговором заштите чисте проповеди и молитве. „Иди, не труди Учитеља!“ Сви ми страдамо од духовног слепила. Како да до- стигнемо до те дубине страдања на којој нам се открива страдање другога човека и почињемо да сагледавамо саму суштину: Крсни пут у Јерусалим нашег Господа? Почињемо да сагледавамо саму срж и више нам није битно „шта ће други рећи о мени“.

Бог се приближава човеку. Шта има везе све остало? Не уплашати се гомиле, не потчинити се лажном, масовном схватању произвољних размера (па макар то био и читав свет), испоставља се да није лако. Притом није реч о пренебрегавању ни кога, а тим пре многих.

Како да досегнемо до Бога и до другог човека и постанемо потпуно слободни од света? Опет у чуђењу говоримо: „Да ли је ово уопште могуће?“ Дали прогледањем једног човека могу да прогледају сви, и гомила народа да постане народ Божији, проналазећи себе у Христу и на земљи и у вечности!